

A vámpírok köztünk élnek

Seth Grahame-Smith: Abraham Lincoln, a vámpírvadász

„Bátrabban élj! Félelmeidet győzd le!
Ilyen hős légy, ha nem lehetsz más!”

Rákos Sándor

Gondoljunk bele, mi lenne, ha mindenre tudnánk a Választ. Ha mindennek tudnánk az Okát, és ami a legfontosabb, tudnánk az Igazságot. Tudnánk azt, hogy mikor halunk meg, és tudnánk, hogy a Földön nem vagyunk egyedül.

Nem vagyunk egyedül, ugyanis köztünk élnek a vámpírok. Ezek a vérrel táplálkozó, napközben szemüveget viselő halhatatlanok. Azok a lények, akik próbálnak az emberek számára láthatatlanok maradni, de a háttérben mégis ők mozgatják a politikai és gazdasági szálakat.

A vámpírok létéről kevesen tudnak, még kevesebben akarnak tudni róluk, és még kevesebben harcolnak ellenük. Abraham Lincoln – az Amerikai Egyesült Államok 16. elnöke – azon kevés emberek egyike, aki tud róluk és harcol is ellenük.

Milyen módon kerül a képbe Abraham Lincoln, a négerek Massa Lincolnja? – tehetnénk fel a kérdést. Hisz ő egy alacsony sorból származó jogász, aki az amerikai polgárháború idején elnökölt a Fehér Házban. Neve pedig főleg arról nevezetes, hogy 1863. január 1-jén felszabadította az összes rabszolgát az Amerikai Egyesült Államokban, így válva a négerek „felszabadítójává”.

Lincoln úgy kerül Seth Grahame-Smith¹ most tárgyalt regényének középpontjába, hogy az író – aki egy amerikai kisvárosban bolti eladóként dolgozik – egy rejtélyes idegentől kézhez kapta Lincoln elveszettnek hitt naplóját. A bolti eladó ebben a naplóban látja a lehetőséget, hogy hírnevet szerezzen magának, ill. rekonstruálja Abraham Lincoln „igazi” élettörténetét. Azt a biográfiát, amely tele van félelemmel, fájdalommal, bosszúvágygal és a vámpírok elleni harccal.

A történet 1818-ban veszi kezdetét, amikor Abraham mindössze kilencéves. Sanyarú életkörülmények között nevelkedik, ahol nem fontos a műveltség, csupán az életben maradás. Abe élete akkor változik meg, amikor édesanyja egy furcsa betegség miatt életét veszti. Ekkor merül fel a gyanú a fiúban, hogy valami nincs rendjén. És tényleg nincs. Édesapja mély gyászában elárulja Abe-nek, hogy nemcsak édesanyja halt meg furcsa módon, hanem Abe nagyapja is. És mindkét halálesetről a „csupán mítosznak” hitt vámpírok tehetnek.

1 Az író korábban írt regénye, a *Büszkeség és balítélet meg a zombik* 2009-ben jelent meg magyarul az Atheneum kiadásában.

2 (1861–1865)

3 A regény alapján Timur Bekmambetov filmet is rendezett, azonos címmel.

Abe ekkor megfogadja, hogy bosszút áll édesanyja gyilkosán, és ha teheti, akkor az összes útjába kerülő vérszopót megöli. Első vámpírja édesanyja gyilkosa volt. Aztán találkozik egy „kedves” vámpírral, Henry Sturgessel, aki teljesen megváltoztatja Abe vámpírokról alkotott nézetét. Henry megosztotta Abe-bel tudását, felkészítette őt a vámpírokkal való harcra, és megegyeztek, hogy Henry tájékoztatja őt, ha egy „gonosz” vámpír jár a környéken.

Így vette kezdetét Abraham Lincoln vámpírok utáni hajszája. Sok vámpírral hozta össze a sors, soknak kiontotta halhatatlannak hitt életét, és egyre inkább tudatosult benne, hogy nagyon sok vámpír él az Újvilágban. Leginkább a déli államokban, ahol a néger rabszolgákból zavartalanul lakmározhatnak. Ezt pedig nem tűrhette sem ő, sem azok a vámpírok, akik az emberiséggel együtt, békében akartak élni. Így esett meg, hogy Abraham Lincolnból – a szegény ácsból – először jogász, majd szenátor, végezetül pedig az Amerikai Egyesült Államok 16. elnöke lett.

Ahogy sejteni lehetett, Lincoln megválasztása nem tetszett a déli államok vezetőinek, ill. a déli vezetőket sakkban tartó vámpíroknak. Ezért a déli államok kiléptek az Unióból, és megalapították a Déli Államok Konföderációját. Ezzel vette kezdetét az amerikai polgárháború², melynek kiváltó okaként a rabszolgaságot szokás felhozni példának. De „igazság” szerint nem is a rabszolgaság volt a fő ok, hanem a vámpírok. Ugyanis a délen élő vámpírok fő éléskamrái a déli ültetvényeken élő rabszolgák voltak. És Lincoln megválasztása, valamint nézete a rabszolgaságról, veszélyeztette eddigi kényelmes életüket.

Így történhetett meg, hogy amerikai ellen, barát barát ellen, szomszéd szomszéd ellen szállt harcba. A véres polgárháború végül Észak győzelmével és a rabszolgaság eltörlésével ért véget. A déli „gonosz” vámpíroknak így visszavonulót kellett fújniuk...

Visszavonulót fújtak, de hogy mennyi időre, azt senki sem tudja. Lehet, ma is köztünk élnek, lehet a szomszédunk, de a legjobb barátunk is. Sose lehet tudni. Kész rejtély az egész, ahogy az *Abraham Lincoln, a vámpírvadász*³ is. E regény fikció és valóság keveréke, amely csodálatos módon magával ragad. Magával ragad annak ellenére, hogy tudjuk, kitaláció az egész. Magával ragad a történetész, a könyvben itt-ott megjelenő illusztrációk és naplójegyzetek. Mire a könyv végére érünk, teljesen megkeveredünk: azt érezzük, hogy a könyvbeli valóság az igazság és a mi valóságunk a fikció.

Az, hogy ki hogyan vélekedik a vámpírokról és a róluk szóló siker-könyvekről – gondoljunk csak az *Alkonyatra* –, egyéni dolog, mondhatni magánügy. De ez a könyv, amelyet lassan már a klasszikusok között tartanak számon az Amerikai Egyesült Államokban, megérdemli a figyelmet, és azt, hogy végigolvassák. Miért? Azért, mert egy új világot nyit meg, megragadja a fantáziát, és megmutatja, milyen lenne a világ, ha... Ha mindenre tudnánk a választ. Ha mindennek tudnánk az okát, és ami a legfontosabb: tudnánk az igazságot.

Seth GRAHAME-SMITH, *Abraham Lincoln, a vámpírvadász*, Könyvmolyképző Kiadó, Budapest, 2013.

